

لندن ادامه داشت.

در آن مقطع تجربه‌ی خوبی از این کار را داشتیم. حدود چهار سال با نفرات جوان کار کردیم و همیشه اعتقاد داشتیم تیمی که به المپیک لندن رفت، باید دو مدال طلا می‌گرفت.

همان تیمی که شما را شش ماه قبل از المپیک از آن کنار گذاشتند؟

بله، همان تیم توانایی رسیدن به طلای المپیک را داشت. در سال ۲۰۱۳ کشتی آزاد و سال ۲۰۱۴ تیم ملی کشتی فرنگی هم با اتکا به همان نفراتی که در آن چهار سال به تیم ملی رسیده بودند، به عنوان قهرمانی رسید. در جهانی ۲۰۱۳، رحیمی و یزدانی طلا گرفتند که در ترکیب تیم اعزامی به المپیک لندن حضور داشتند و در جهانی ۲۰۱۴ کشتی فرنگی هم حمید سوریان، امید نوروزی و قاسم رضایی مدال گرفتند که در لندن طلا گرفته بودند.

به نظر می‌رسد اتفاقات المپیک لندن را فراموش نکردید؟

نمی‌توانم اتفاقاتی که در آستانه‌ی المپیک لندن رخ داد را فراموش کنم. اگر بگویم فراموش کردم، دروغ است. در آن مقطع خیلی سخت کار کردیم. با جوانان شروع کردیم، گام به گام جلو رفتیم و به اوج رسیده بودیم و قرار بود در لندن نتیجه‌ی چهار سال کار را ببینیم، اما همه چیز را به هم ریختند. همه دیدند که برای کشتی فرنگی چه اتفاقی در لندن رخ داد. همین می‌توانست به نوعی دیگر برای کشتی آزاد هم رخ بدهد.

ارتباط نزدیکی با تیم داشتید؟

خیلی. وقتی هم که برکنار شده بودم، خودم اقدام کردم و به لندن رفتم تا مسابقات را از نزدیک ببینم. به نظر من به مدال طلا خیلی نزدیک بودیم. طلایی که رضا یزدانی می‌توانست بگیرد و یا مهدی تقوی، اما نشد.

حالا در آستانه‌ی تجربه اولین المپیک به عنوان سرمربی هستید. یکبار به عنوان کشتی‌گیر و یکبار به عنوان سرمربی. حق شما بیشتر از این بود.

خیلی بیشتر بود. علاوه بر این که المپیک لندن برایم حسرت شده، المپیک سیدنی و آتن هم برای من تبدیل به یک حسرت بزرگ شد.

به نظر می‌رسد در این المپیک بتوانید خاطرات خوبی بسازید.

از المپیک‌ها خاطرات خوبی ندارم. المپیک آتلانتا ۱۹۹۶ در اوج پختگی بودم. تیم فوق العاده خوب؛ ترکیب رویایی که با شش، هفت قهرمان جهان تشکیل شده بود. همه چیز مهیای رسیدن به موفقیت بود، اما به یکباره تیم به هم ریخت و مشکلات، تیم را از هم پاشید.

خیلی درباره‌ی آن تیم صحبت شد اما هیچ وقت گفته نشد دلیل اصلی به هم ریختن تیم چه بود؟

اختلاف کادر فنی و یکدل نبودن تیم، به همه آسیب زد. تیم ۹۶ باید شش مدال می‌گرفت. منصور بزرگ هنوز هم حسرت المپیک ۹۶ را می‌خورد، اما الان چه فایده‌ای دارد؟ شما هم با اینکه عنواندار جهان بودید، اما شکست خوردید.

بدترین شکستم بود. بعدها متوجه شدم که در آتلانتا چه چیزی را از دست دادم.

بعد خواستید جبران کنید؟

خواستم ولی المپیک اینطور نیست که شما باز هم فرصت حضور در آن را به دست بیاورید. چهار سال یکبار برگزار می‌شود و معلوم نیست چهار سال بعد چه اتفاقی رخ بدهد. قصد داشتم در المپیک ۲۰۰۰ سیدنی جبران کنم اما نشد و بعد المپیک ۲۰۰۴ آتن، اما

باز هم نشد.

برای خیلی‌ها این اتفاق رخ داده، مثل عباس دباغی در المپیک ۲۰۰۸ پکن.

بله. عباس دباغی وقتی به المپیک پکن رفت، خیلی جوان بود و شاید پیش خودش فکر می‌کرد المپیک بعدی می‌تواند به هر مدالی که می‌خواهد برسد، اما چه شد؟ حتی مسابقات جهانی بعد از المپیک پکن را هم نتوانست تجربه کند. یک بار فرصت پیش می‌آید و باید از آن فرصت استفاده کرد.

چرا نتوانستید به سیدنی بروید؟ در مسابقات جهانی ۱۹۹۹ آنکارا عضو تیم ملی بودید.

برای المپیک سیدنی، ۲۸ یا ۲۹ سال سن داشتم. در جهانی آنکارا خوب کار نکردم ولی سهمیه گرفتم و همه‌ی فکر و ذکر من این بود که به مدال المپیک برسم، اما کشتی‌گیر دیگری را از یک وزن بالاتر آوردند به وزن پایین‌تر که به جای من به المپیک برود. همیشه به منصور بزرگ به عنوان یک مربی بزرگ احترام گذاشتم. هر جا هم که او را ببینم دستش را می‌بوسم، اما منصور خان با من خوب تا نکرد.

چه اتفاقی افتاد که منصور بزرگ چنین تصمیمی گرفت؟

به مسابقات یاریگین اعزام شدم و نتایج یاریگین، کادر فنی را فریب داد. نتایج تورنمنت به نحوی بود که کادر فنی احساس کرد نمی‌توانم در سیدنی جواب بدهم، اما درواقع اینطور نبود.

۲۰۰۴ آتن هم ۳۲ ساله بودید و به نظر من می‌توانستید باز هم شانس رسیدن به مدال المپیک را به دست بیاورید.

بعد از سیدنی مدتی به عنوان مربی کار کردم، ولی برای المپیک تصمیم گرفتم دوباره به روی تشک بیایم و کشتی بگیرم. در انتخابی هم برنده شدم اما سه نفر بودیم که هر سه نفرمان را به مسابقات اوماخانووف روسیه اعزام کردند. هر سه هم آنجا باختیم، اما از جمع ما یک جوان انتخاب شد و بعد هم که همه دیدند چه اتفاقی افتاد. به نظر من بیشترین ظلم به کشتی‌گیر جوان شد و بعدها هم بدون اینکه موفقیت خاصی به دست بیاورد از کشتی کنار رفت.

حالا شاید گفتن این موارد به خیلی از کشتی‌گیران شما در آستانه‌ی المپیک کمک می‌کرد که بدانند بعید است باز هم چنین فرصتی را به دست بیاورند.

بله. و من با برخی از نفرات تیم در این باره صحبت کردم.

از المپیک‌ها خاطرات خوبی

ندارم. المپیک آتلانتا ۱۹۹۶

در اوج پختگی بودم. تیم

فوق العاده خوب؛ ترکیب

رویایی که باشش، هفت

قهرمان جهان تشکیل شده

بود. همه چیز مهیای رسیدن

به موفقیت بود، اما به یکباره

تیم به هم ریخت و مشکلات،

تیم را از هم پاشید.

خب اتفاقاتی بود که برای خودم رخ داده بود و سعی کردم که برای آنها تعریف کنم. به رضا اطری گفتم که این آخرین فرصت است. به مصطفی حسین‌خانی هم گفتم که دیگر باید به آنچه‌که می‌خواهی برسی.

ولی هر دو تیم آزاد و فرنگی الان شرایطی را دارند که در آینده وضعیت بهتری پیدا می‌کنند.

بله، قبول دارم و احساس می‌کنم در مسابقات جهانی نروژ، هر دو تیم آزاد و فرنگی ایرانی توانایی اینکه به قهرمانی برسند را دارند. حالا المپیک کمی شرایط سخت‌تر است، اما بعد از بازی‌های المپیک تیم باتجربه‌تر شده و برخی از رقبا هم معمولاً تیم‌های خود را تغییر می‌دهند و مهم‌تر از همه اینکه، الان تعدادی کشتی‌گیر جوان داریم که به تیم اضافه می‌شوند.

شاید اگر شرایط کرونا نبود، الان تیم شرایط بهتری برای المپیک داشت.

در المپیک درواقع باید جان داد تا مدال گرفت. اولین اشتباه، آخرین اشتباه است و باید همه‌ی کشتی‌گیران به این نکته توجه کنند. تنها خواسته‌ی من از بچه‌ها این بود که به کمتر از خودشان نبالزند.

امکانات اردو در دوران قرنطینه فراهم بود؟

واقعاً فدراسیون پای کار بود. هر آنچه‌که خواستیم، انجام شد. تمرین کردن و ماندن در اردوی کاملاً قرنطینه، خیلی سخت بود. فدراسیون کشتی پای کار بود و هرچه نیاز بود فراهم می‌کرد. وزارت ورزش و کمیته‌ی ملی المپیک هم پای کار آمدند، حمایت کردند و خیلی از سختی‌ها را رفع کردند، اما لیاقت این ورزش خیلی بیشتر از این است و باید دولت و مجلس به کمک کشتی بیایند. البته نه اینکه الان بیایند. باید بعد از المپیک بیایند و تا المپیک بعدی برنامه بریزند و حمایت کنند. الان دیگر کارها انجام شده و فرصتی برای این المپیک نیست.

